

Arrest

nr. 248 084 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 19 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2018 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om M. V., haar echtgenoot die in België werd erkend als vluchteling, te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 4 juni 2019 de beslissing om het door verzoekster gevraagde visum te weigeren. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 16/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 10/09/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [V.G.M.], [...], en haar zoon [V.M.], [...], allen van Sri Lankese nationaliteit, om [M.V.], [...], van Sri Lankese nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij meent dat er ook sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Dat de bestreden beslissing genomen werd door een attaché [V.L.H.].

Dat echter haar handtekening ontbreekt.

Er kan enkel een stempel en handtekening teruggevonden worden van de Ambassade van België, zonder vermelding van enige persoonsgegevens.

Dat artikel 10 Vreemdelingenwet en artikel 12bis Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn om in casu een beslissing te nemen.

Dat de ambassade van België onbevoegd is tot het nemen van een beslissing in deze materie.

Dat er niet kan worden nagekeken of de bestreden beslissing genomen werd door een bevoegde persoon."

2.1.2. Het staat niet ter discussie dat de akte die aan verzoekster ter kennis werd gebracht niet is ondertekend. De niet-ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing tast de rechtsgeldigheid van deze beslissing echter niet aan (cf. RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Het ontbreken van een handtekening kan slechts een probleem vormen indien hierdoor een bestuurshandeling niet kan worden toegerekend aan een ambtenaar die bevoegd is om de betreffende beslissing te nemen. Uit de ter kennis gebrachte akte blijkt echter duidelijk dat de beslissing *"Voor de Minister"* werd genomen door attaché H.V.L. en in het aan de Raad overgemaakt administratief dossier bevindt zich een door deze ambtenaar ondertekend stuk waaruit duidelijk blijkt dat zij deze beslissing heeft genomen.

Er moet tevens op worden gewezen dat artikel 7, 2° van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) het volgende bepaalt:

"De in artikel 6 bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn eveneens bevoegd om :

2° een beslissing te nemen in verband met elke aanvraag voor een visum lang verblijf die ingediend wordt op basis van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging;"

In artikel 6, § 1, van het delegatiebesluit wordt voorzien in een delegatie aan *"de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren"*.

Het staat dan ook vast dat H.V.L., als attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.

Gezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe bevoegd ambtenaar kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat, aangezien niet kan worden nagekeken of de bestreden beslissing werd genomen door een bevoegde persoon, de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet werden geschonden en dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

"Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band

of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;"

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje."

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 5 De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon niet zou aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekster betwist dit.

De partner van verzoekster heeft wel degelijk voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen daar hij tewerkgesteld is via een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur in voltijds stelsel en maandelijks een inkomen ontvangt.

De partner van verzoekster is voltijds tewerkgesteld onder een geldige arbeidsovereenkomst en ontvangt een volwaardig maandelijks netto maandloon zodat aan de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen is voldaan.

Dat bovendien de partner na ontbinding van zijn huidige arbeidsovereenkomst nog steeds stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zal hebben met name oftewel een inkomen uit arbeid oftewel een werkloosheidsuitkering.

2.

In de bestreden beslissing wijst verwerende partij op het feit dat tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Deze motivering klopt niet.

Uit artikel 10 §1 eerste lid 4° Vreemdelingenwet volgt dat de referentiepersoon moet beschikken over toereikende, stabiele, en regelmatige bestaansmiddelen.

Bij de beoordelen van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid, en de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen worden niet in aanmerking genomen

Uit artikel 10 van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen toereikend, stabiel, en regelmatig moeten zijn en dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden.

Uit de wettelijke bepaling blijkt niet dat financiële maatschappelijke dienstverlening gelijk te stellen is met maatschappelijke dienstverlening. Vooraleer er sprake is van een tewerkstelling, moet er sprake zijn van een overeenkomst waarbij een werknemer zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever, arbeid te verrichten (cf. de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978, hierna: de arbeidsovereenkomstenwet).

De juridische aard van de verhouding tussen de werknemer en de werkgever is niet van belang, in die zin dat het zowel kan gaan om private als om publieke tewerkstelling.

De doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces, of in het stelsel van de sociale zekerheid. In de eerste hypothese zal de betrokkene dus elders werk vinden en aldus niet ten laste komen van de sociale bijstand, in de tweede hypothese zal er een voldoende periode van tewerkstelling aanwezig zijn om het recht te openen op een werkloosheidsuitkering zodat weerom geen beroep moet worden gedaan op sociale bijstand. In ieder geval doet de referentiepersoon tijdens een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geen beroep op de sociale bijstand en het is uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, "Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht", T. Vreemd. 2015,167).

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet luidt immers als volgt [...]:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

Artikel 60 van de OCMW-wet is duidelijk. Het doel is om iemand (terug) in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Bij einde van de tewerkstelling heeft men ofwel recht op een werkloosheidsuitkering ofwel een nieuwe tewerkstelling.

Uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet kan niet worden afgeleid dat de inkomsten die de echtgenoot van verzoekster ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen die overeenkomstig artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Dat verzoekster er bovendien op wijst dat overeenkomstig artikel 10 VW inkomsten uit "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden uitgesloten, wat niet hetzelfde is als inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening. Het gebruik van het woord "financiële" wijst erop dat een loutere financiële uitkering, zoals het leefloon, bedoeld wordt.

De inkomsten, verkregen uit arbeid, moeten niet als een vorm van leefloon, hetzij een vorm van pure financiële dienstverlening gezien worden. De partner van verzoekster heeft zich ertoe verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst.

De stelling van verwerende partij dat "een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/ sociale bijstand ... en tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare orde" klopt niet.

De tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW wet kan niet beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening, daar dit gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W. VAN EECKHOUTTE, Socialezekerheidsrecht, Antwerpen, Kluwer, 1998, 329.), wat in casu niet het geval is.

Het leefloon wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum.

Bij tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet is er sprake van een loon voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten, zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet, en dit loon ligt niet lager dan het minimumloon.

Verzoekster wijst erop dat in artikel 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie de OCMW 's de taak wordt toebedeeld om het recht op maatschappelijke integratie te verzekeren, waarbij wordt verduidelijkt dat deze maatschappelijke integratie kan bestaan uit een "tewerkstelling en/of een leefloon, die al dan niet gepaard gaan met een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie".

Aldus onderscheiden er zich meerdere vormen van maatschappelijke integratie, met name:

- Een leefloon
- Een leefloon gepaard met een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie
- Een tewerkstelling gepaard met een gedeeltelijk leefloon
- Een tewerkstelling

Luidens artikel 60, § 7 van de OCMW wet neemt het OCMW alle maatregelen om een persoon, die het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van de werkloosheidsuitkeringen te verkrijgen, dan wel om diens werkervaring te bevorderen, een betrekking te bezorgen, waarbij het OCMW in voorkomend geval deze vorm van dienstverlening verschaft door zelf op te treden als werkgever, hetzij via een tewerkstelling voorzien door henzelf, hetzij via een terbeschikkingstelling van de betrokken persoon aan welbepaalde andere tewerkstellingsplaatsen.

Verzoekster merkt op dat deze "andere tewerkstellingsplaatsen" geenszins zijn beperkt tot de OCMW 's of overige overheidsinstanties, doch tevens private ondernemingen kunnen betreffen, die een overeenkomst hebben gesloten met het OCMW.

Verder volgt uit artikel 56, § 3 van de OCMW-wet dat deze tewerkstelling volledig wordt beheerst door de bepalingen van de arbeidsovereenkomstenwet. Een arbeidscontract, gesloten op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, betreft aldus niet zonder meer een contract sui generis, doch een eigenlijke arbeidsovereenkomst, onderhevig aan alle verplichtingen en rechten, zoals deze voortvloeien uit de arbeidsovereenkomstenwet.

In deze is de in artikel 60, § 7 werknemer verplicht, onder gezag van de werkgever, zijn werk te verrichten, op de wijze zoals is overeengekomen en is de werkgever verplicht in ruil hiervoor een loon uit te betalen, op de wijze die is overeengekomen.

De tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet dient dan ook te worden beschouwd als een volwaardige tewerkstelling en is meer dan het louter voorzien in een vorm van inkomsten, in afwachting van de opbouw van de volledige rechten in de sociale zekerheid, aan personen die zich in een situatie bevinden waarin ze recht hebben op maatschappelijke integratie.

Dit blijkt ook uit artikel 36 van de wet van 26 mei 2002 juncto artikel 5, § 4bis van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, luidens hetwelk de betoelaging van de artikel 60, § 7 van de OCMW-wet

tewerkstelling "verschuldigd [blijft] aan het centrum tot aan het einde van de arbeidsovereenkomst, zelfs als de familiale of inkomenstoestand van de betrokken werknemer in de loop van de arbeidsovereenkomst verandert of indien hij zich in een andere gemeente vestigt."

Eens men start met een tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW-wet neemt het werknemersstatuut een aanvang, waarbij enige latere (gunstige) verandering in de financiële situatie geen invloed heeft op de voortzetting van deze tewerkstelling.

De motivering van de bestreden beslissing faalt aldus naar recht.

2.

Verwerende partij wijst in haar bestreden beslissing eveneens op het tijdelijk karakter van de tewerkstelling.

Verzoekster benadrukt dat indien de huidige arbeidsovereenkomst een einde zou nemen, haar partner nog steeds stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zal beschikken, met name oftewel een inkomen uit andere arbeid oftewel een werkloosheidsuitkering.

Dat een werkloosheidsuitkering niet a priori uitgesloten is als stabiel, toereikend en regelmatig bestaansmiddel.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn).

Met betrekking tot de bestaansmiddelen stelt de Gezinsherenigingsrichtlijn in artikel 7,1, c als volgt:

"1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: (...) c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder c), kunnen de lidstaten bijgevolg verzoeken om bewijs dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

In de zaak Chakroun (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, § 43) oordeelde het HvJ:

"aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan (eveneens HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11, § 74)".

Het Hof van Justitie bepaalde ook dat deze bevoegdheid moet worden uitgeoefend tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3 van het Handvest, op grond waarvan de lidstaten de verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken met het belang van het kind en de bevordering van het gezinsleven in gedachten (HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11, §82).

Volgens de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 (COM (2014) 210 definitief) moeten de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Voor dit doel kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs.

Tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan "om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."

Wat de aard van de inkomsten betreft, stellen de richtsnoeren dat deze kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger of een gezinslid.

Conform artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet dient verwerende partij rekening te houden met de aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen.

De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet a priori uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn, noch sluiten ze uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

De stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval en op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

Het blijkt uit artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen niet a priori worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Hieruit kan worden afgeleid dat ook nadien de inkomsten naar verwachting met regelmaat beschikbaar zullen zijn.

De stelling dat de tewerkstelling bij het OCMW slechts tijdelijk is, verandert niets aan het feit dat de partner van verzoekster na deze tewerkstelling nog steeds regelmatige bestaansmiddelen zal hebben.

Bovendien gaat verwerende partij er aan voorbij dat niet de tewerkstelling stabiel en regelmatig moet zijn, doch de inkomsten of bestaansmiddelen die aan deze voorwaarden moet voldoen.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing werkte de partner van zijn reeds een aanzienlijke tijd (meer dan 1,5 jaar). Hieruit blijkt ongetwijfeld de integratie en werkbereidheid van de partner van verzoekster.

De partner zal uiteraard na beëindiging van zijn tewerkstelling actief opzoek gaan naar nieuw werk. Indien dit niet onmiddellijk mocht lukken, zal hij nog steeds van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen genieten in de vorm van een werkloosheidsuitkering.

Voor zover verwerende partij meent dat de partner van verzoekster niet kan aantonen actief naar werk te zoeken eens hij een werkloosheidsuitkering krijgt, wordt er vooruitgelopen op de voorwaarden en wordt er zodoende een voorwaarde toegevoegd aan de wet.

De motivering van verwerende partij faalt.

3.

Ten overvloede wijst verzoekster erop dat haar partner erkend vluchteling is sinds 31 mei 2012.

Hij verblijft reeds 7 jaar legaal op het grondgebied.

Hij is reeds 1,5 jaar voltijds tewerkgesteld.

Van het inkomen van de partner van verzoekster (1500 euro / maand) moeten enkel hijzelf en verzoekster worden onderhouden.

Verzoeken om gezinshereniging moeten conform de interpretatie van het Hof van Justitie met inachtneming van de individuele aspecten worden behandeld, hetgeen steunt vindt in artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG.

Uit artikel 17 van de Gezinsherenigingrichtlijn blijkt duidelijk dat het recht op gezinshereniging het principe is en voorrang moet krijgen op de uitzondering.

Nergens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat er een behoefteanalyse werd uitgevoerd, noch dat er werd rekening gehouden met de individuele aspecten van de zaak.

4.

De motivering van de bestreden beslissing faalt en schendt artikel 10 Vreemdelingenwet en artikel 7 Gezinsherenigingrichtlijn door de inkomsten uit de tewerkstelling van haar partner niet in overweging te nemen en door geen analyse te maken van de eigen behoeften van verzoekers."

2.2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeksters echtgenoot is tewerkgesteld op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) en deze vreemdeling dus een vorm van maatschappelijke dienstverlening of sociale bijstand ontvangt. Daarnaast heeft verweerder aangegeven dat verzoeksters echtgenoot slechts tijdelijk van dit inkomen kan genieten. Verweerder heeft geconcludeerd dat er dus geen sprake is van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Opdat verzoekster, samen met haar zoon, een recht op verblijf zou kunnen laten gelden dient zij, gelet op artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, onder meer, aan te tonen dat haar echtgenoot beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

"De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, in eerste instantie geduid dat de inkomsten die verzoeksters echtgenoot geniet niet kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet omdat het financiële maatschappelijke dienstverlening betreft.

Verzoekster stelt in wezen dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat een inkomen dat voortvloeit uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is en dat dit inkomen dus niet in aanmerking kan worden genomen om te bepalen of de persoon die zij wenst te vervoegen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het is niet betwist dat de referentiepersoon, de echtgenoot van verzoekster, is tewerkgesteld op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Hierin wordt bepaald dat *“wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale bijdragen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, [...] het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen [neemt] om hem een betrekking te bezorgen”,* waarbij het *“in voorkomend geval [...] deze vorm van dienstverlening zelf [verschaft] door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden”*. In het tweede lid van de voornoemde paragraaf wordt nog bepaald dat de periode van die tewerkstelling *“niet langer [mag] zijn dat de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”*

De Raad merkt daarnaast op dat artikel 6, § 1, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de wet van 26 mei 2002) het volgende bepaalt: *“iedere meerderjarige persoon jonger dan 25 jaar heeft recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling aangepast aan zijn persoonlijke situatie en zijn capaciteiten binnen de drie maanden vanaf de datum van de beslissing van het centrum dat de persoon voldoet aan de in de artikelen 3 en 4 gestelde voorwaarden”. In § 2 van dit artikel wordt gesteld dat “het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling kan bestaan uit hetzij een arbeidsovereenkomst hetzij een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie dat binnen een bepaalde periode leidt tot een arbeidsovereenkomst.”*

In artikel 8 van de wet van 26 mei 2002 luidt het dat *“de tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60, § 7, of artikel 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn”* en dat *“dit recht op tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst [...] behouden [blijft] zolang betrokkene niet gerechtigd is op een sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon waarop hij volgens zijn categorie aanspraak zou kunnen maken.”*

Dienaangaande wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de wet van 26 mei 2002 gesteld:

“Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling is gerealiseerd wanneer het OCMW bemiddelt en een werkgever vindt die de jongere in dienst neemt. Het OCMW kan ook zelf een actieve rol opnemen in het inschakelingsproces. In toepassing van artikel 60, § 7 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's kan het OCMW zelf als werkgever optreden en de jongere tewerkstellen, al dan niet door hem ter beschikking te stellen van andere werkgevers. Zo is het perfect mogelijk dat de jongere ter beschikking wordt gesteld van een VZW waar de jongere een administratief ondersteunende functie krijgt in een buurtproject. De tewerkstelling waarbij het OCMW de juridische werkgever blijft, is in dit geval een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld. Deze dienstverlening stopt, met in achtneming van het arbeidsrecht, wanneer de persoon niet meer voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op maatschappelijke integratie. Gezien zijn residuair karakter stopt het recht op maatschappelijke integratie wanneer de persoon gerechtigd is op een sociale zekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Alsdan kan de betrokkene beschikken over toereikende bestaansmiddelen waardoor het recht op een maatschappelijke integratie ophoudt te bestaan.” (Parl. St. Kamer, 2001-02, nr. 1603/001, 15)

In artikel 60, § 7 van de OCMW-wet wordt dus uitdrukkelijk gesteld dat de daarin bedoelde tewerkstelling bij een OCMW, zoals de tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot er een is, een vorm van

maatschappelijke dienstverlening is die wordt gegeven wanneer de betrokkene het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te krijgen of om werkervaring op te doen, waarbij die tewerkstelling niet langer mag duren dan de periode die voor de betrokkene nodig is om te worden gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Dat het moet gaan om een volwaardige betrekking in het kader van een arbeidsovereenkomst waarop de arbeidswetgeving van toepassing is, doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals ook verwoord in de hierboven geciteerde memorie van toelichting, het gaat om een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld doch stopt wanneer de betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie, en dat dit recht op maatschappelijke integratie een residuair karakter heeft, zodat het ophoudt wanneer de betrokkene recht heeft op een socialezekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Het gegeven dat de overeenkomst van verzoeksters echtgenoot voor onbepaalde tijd werd afgesloten, leidt niet tot een ander oordeel. In de tewerkstellingsovereenkomst op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet die verzoekster heeft voorgelegd, wordt in artikel 2 ervan overigens uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Deze arbeidsovereenkomst neemt van rechtswege een einde, zonder dat de werkgever dit schriftelijk dient te bevestigen, wanneer de werknemer 468 werkdagen heeft gewerkt in een zesdagenstelsel en ten gevolge hiervan in regel is met de werkloosheidsreglementering.”* Bovendien is ingevolge het bepaalde in artikel 36, § 1 van de wet van 26 mei 2002 door de federale overheid, thans de Vlaamse gemeenschap, een toelage verschuldigd aan het OCMW wanneer het optreedt in de hoedanigheid van werkgever met toepassing van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet waarvan het bedrag bij een voltijdse tewerkstelling gelijk is aan het bedrag van het leefloon.

Uit dit alles blijkt dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandstelsel. Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter en wordt slechts gegeven totdat de betrokkene recht heeft op een gewone sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan dat van het leefloon. Het gaat niet om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden. Verzoeksters toelichting omtrent de aard, de wijze van organisatie en de doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

Verweerder heeft bijgevolg artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet geschonden door te oordelen dat de inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet moeten worden beschouwd als financiële maatschappelijke hulp en deze inkomsten niet toelaten het bestaan van bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de Vreemdelingenwet vast te stellen (cf. RvS 11 december 2019, nr. 246.365; RvS 3 april 2020, nr. 247.369).

Verzoeksters beschouwingen over eventuele toekomstige inkomsten van haar echtgenoot zijn niet dienstig – verweerder moet immers rekening houden met de bewezen inkomsten – en leiden niet tot een ander besluit.

Het motief dat het inkomen waarover verzoeksters echtgenoot beschikt niet in aanmerking kan worden genomen omdat het een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand betreft volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. Verzoeksters grief dat verweerder onterecht oordeelde dat de aangetoonde bestaansmiddelen van haar echtgenoot slechts een tijdelijk karakter hebben en dus ook om die reden niet als toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd, is gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing. Deze grief dient niet verder te worden onderzocht, aangezien een kritiek gericht tegen een overtollig motief in een bestuurlijke beslissing hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoeksters toelichting dat haar echtgenoot reeds zeven jaar legaal op het grondgebied verblijft en voltijds is tewerkgesteld doet, net zoals haar verwijzing naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat verweerder relevante *“individuele aspecten van de zaak”*, onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of dat hij, door gebruik te maken van een regeling die expliciet wordt toegelaten in de richtlijn 2003/86/EG, zou zijn tekortgekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijn.

Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende verweerder, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, dan ook niet over te gaan tot enige behoeftanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

2.2.7. Verzoekster voert ook nog de schending aan van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, doch zet niet uiteen waarom zij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het tweede middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend eenen-twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK